

ærede Medlem, som fremdrog det. Der kan ogsaa være flere Ting, jeg er fuldstændig uenig med Lovforslaget om. Jeg har kun villet nævne disse Enkeltheder, for at jeg, dersom Sagen gaar videre, kan have vist, at jeg har andre Betæneligheder end de økonomiske. Jeg vil tillade mig at anbefale den nøjeste Undersøgelse af dette Lovforslag, før det gaar videre.

Svend Høgsbro: I det foreliggende Lovforslags § 13 gives der indgaaende og udførlige Regler om den Undervisningsplan, som skal udarbejdes af Skolekommissionen, og derefter indsendes af Kommunalbestyrelsen til Skoledirektionens Stadfæstelse, og som blandt andet ogsaa skal indeholde Bestemmelser om Undervisningens Fordeling paa de forskellige Timer. Dette svarer jo til den ældre Bestemmelse, vi have i Anordningen om Skolerne paa Landet af 29de Juli 1814, Bilag A, 17, hvor der ligeledes tales om det, som der kaldes en „Time-tabel“, som af „Sognekommissionen“ skal indsendes til Amtsskoledirektionen, af den approberes og derefter af Skolelæreren nøje følges. I den Anledning tror jeg, det kunde have Interesse for dem, der skulle have med dette Lovforslags videre Behandling at gøre, at blive bekendt med et Tilfælde, der er forefaldet nede i min Valgkreds, og som forekommer mig paa en mærkelig Maade at illustrere, hvorledes den Time-tabel, som vi nu have, kan blive tilsidesat paa en Maade, der saa vidt jeg skønner, tilsidesætter det Hensyn, der bør vises dem, som have udarbejdet og stadfæstet den, navnlig da de folkevalgte Myndigheder. Det er i Varpelev Kommune, at dette er forefaldet og i indeværende Aar. Der hersker i den Kommune — desværre — et meget spændt Forhold imellem Præsten paa den ene Side og Beboerne paa den anden Side, disse sidste særlig repræsenterede ved Sogneraadet samt vedkommende Skolelærer. Det er et Forhold, der desværre har udviklet sig i Aarenes Løb, og som har givet sig mange Udslag baade paa Kirkens og paa Skolevæsenets Omraade. Jeg skal ikke komme ind paa Enkelthederne i dette Forhold; det, det er mig om at gøre, er kun at benytte det forefaldne til Advarsel ved Behandling af dette Spørgsmaal. Det forefaldt altsaa den 16de Marts dette Aar, at Præsten kom ind i Skolen for at visitere. Jeg maa her forudsikke noget af, hvad der laa forud. Der laa blandt andet det forud, at Præsten havde for Skik at komme meget hyppig i denne Skole for at visitere. Dette opfattes

fra Sogneraadets og Lærerens Side som noget, der sker for at drille dem eller paa Trods af dem; men det skal jeg ikke komme ind paa. Det er et Led i det Forhold, der i det hele taget bestaar mellem de paa-gældende dernede. Nok er det, det er en Kendsgerning, der er oplyst ved Lærerens Erklæring, som er attesteret enstemmig af Sogneraadet, at Præsten havde for Skik, meget hyppig, undertiden flere Gange i Ugen, at komme paa Besøg der i Skolen og da gribe ind i Undervisningen, ikke blot for, hvad der er hans Ret ifølge § 3 i den Anordning, som jeg nævnte før, at høre paa Undervisningen, samtale med Børnene, lade sig forevise disses Skrift o. s. v., men for at anstille en Slags ekstraordinær Eksamen, idet han forlangte, at Læreren skulde tage det Fag frem, som han ønskede, specielt Religionsundervisningen. Dette gentog sig nogle Dage før den 16de Marts. Præsten havde da aflagt et af sine sædvanlige Besøg i Skolen og forlangt Religionsundervisningen tagen op paa ny, skønt der lige forinden efter Timeplanen havde været undervist i dette Fag. Læreren bøjer sig, og Børnene fik saa Religion i to Timer, skønt der et andet Sted i Forordningen staar, at de ikke bør have mere end en Times Undervisning ad Gangen i det samme Fag. Altsaa den Gang bøjede Læreren sig. Den 16de Marts kom Præsten igen Kl. 1½ om Eftermiddagen; Børnene havde haft Religion om Morgenen og havde nu noget, der kaldes Forstandsøvelse. Præsten giver saa Læreren Ordre til at begynde at høre Børnene i Religion. Læreren gør ham opmærksom paa, at de skulde have Forstandsøvelser ifølge Timeplanen, som hænger paa Væggen, og som hænger der til Efterretning for alle — denne Timeplan, som Præsten hverken har lagt eller stadfæstet, og som han derfor formentlig heller ikke er berettiget til at forandre. Læreren gaar derfor videre med Forstandsøvelserne — det var „Prinsessen paa Ærten“, han benyttede til dette Øjemed — og hvor meget Præsten end forlangte, han skulde undervise i Religion, gjorde han det dog ikke. Præsten gik kort efter sin Vej og indgav Besværing over Læreren til Skoledirektionen. Denne svarede, at Læreren burde have rettet sig efter Præstens Anordning. Havde han noget at klage over, burde han være gaaet til sine foresatte. Det er muligt, at Skoledirektionen har Ret deri; det skal jeg ikke dvæle ved, det er ikke den formelle, men den reelle Side af Sagen, det her kommer an paa.